

Hr. Bukstis udtalelser til Mandag Morgen får mig til at spørge, om hr. Buksti med sin varseling af en snarlig folkeafstemning taler på vegne af en samlet regering eller blot på vegne af hr. Buksti. For kun ved at gå i spidsen for en kampagne for en folkeafstemning om dansk medlemskab af ØMU'en kan hr. Buksti overbevise mig om, at Danmark ikke længere er et puslingeland, der hygger sig i smug.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå, at hr. Jacob Bukstis toneleje steg en smule, da vi kom til at diskutere arbejdsmarkedsreform. Jeg kan godt forstå, at han meget indigneret blev vred på hr. Jes Lunde, fordi han stillede nogle præcise spørgsmål til det nye initiativ omkring arbejdsmarkedsreformen.

Jeg synes, at det er et meget interessant spørgsmål, måske ikke så meget, hvad hr. Anders Samuelsen har sagt, men hvad statsministeren har sagt, og hvad arbejdsministeren har sagt.

I åbningsstalen fremgår det, at de nye dagpengeregler skal bygge på en årsopgørelse af den faktiske arbejdsindkomst, og det er jo for så vidt reelt nok, men når så arbejdsministeren over for offentligheden skal gøre rede for, hvad det betyder, så siger arbejdsministeren, at det er et udtryk for, at man skal beregne dagpenge på grundlag af et levestandardniveau, og det er nøjagtig det samme, som hr. Anders Samuelsen har givet udtryk for.

Derfor er det da ret interessant at vide, hvad det er, regeringen ønsker. Er det at stå fast på, at man vil forenkle dagpengesystemet, uden at det medfører forringelser, så er SF naturligvis med, men er det et udtryk for, at man skal have et gradvis lavere dagpengeniveau, så er det uden os.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Blot dette til det sidste, som jeg faktisk mener at jeg svarede på før, men jeg kan da godt gentage det: Det, man arbejder ud fra, som man jo så skal forhandle med arbejdsmarkedets parter, er en model, som dels netop skal forhandles i kontakt med arbejdsmarkedets parter, dels skal sikre, at der ikke sker en forringelse af niveauet, og at man gennemfører de fordelingsmæssige virkninger, og her er det sådan, at det drejer sig om det første år. Det, man så i givet fald kan vælge imellem dér, er det bedste af de 2 fore-

gående. Når man kommer på aktivering, og det er det hele øvelsen går ud på, er der faktisk ret mange, som stiger.

Hr. Frank Dahlgaard er meget optaget af betalingsbalancen, og tænk en gang, jeg var meget, meget overrasket over at få stillet det spørgsmål. Det kunne jeg slet ikke have regnet ud at jeg ville få, så derfor har jeg medbragt en kopi af en kronik fra Politiken den 28. september, som jeg ved er uddelt som bilag til Finansudvalget. Det kan være, at hr. Frank Dahlgaard ligefrem selv har set den. Den 28. september 1998 skriver de to vismænd, Niels Kjærgaard og Per Birk Sørensen, og der står allerøverst:

»Ingen grund til panik skriver to af de økonomiske vismænd: Betalingsbalancen er ikke så væsentlig en økonomisk indikator, som mange vil gøre den til.«

Sådan er der så mange gode citater rundt omkring. Jeg skal bare tage et, som kommer lidt senere:

»Men i økonomi får man aldrig noget gratis. Og præcis i den nuværende konjunktursituation, hvor væksten i bedste fald er ved at flade ud, vil yderligere stramminger af den økonomiske politik meget let føre til, at arbejdsløsheden igen begynder at stige.«

Endelig til sidst siger de så:

»Det er i princippet ingen kunst at frembringe et overskud på betalingsbalancen, hvis man ser stort på, om det sker ved at sætte opsparingen op eller investeringerne ned, eller hvis man ser stort på beskæftigelsen.«

Derfor er der sådan set ingen kunst i, at Venstre og De Konservative tidligere kunne have et stort betalingsbalanceoverskud, når man havde 380.000 arbejdsløse.

Denne regering har satset på at skaffe folk i arbejde, og vi har faktisk været i stand til at kunne fastholde en balance på betalingsbalancen indtil nu. Og det er jo interessant, at hvis det var sådan, at det ikke havde været regnvejrs i Norge og Sverige, så var det gået meget bedre, for så havde de stadig væk importeret så meget strøm, at der havde været overskud.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Tju-vej, hvor det går godt i Danmark. Sådan prøver hr. Jacob Buksti at fremstille situationen. Hr. Buksti kunne også have sagt: Jeg vil ikke høre, jeg vil ikke se, lad mig være i fred med mine dejlige socialdemokratiske drømme; bland jer udenom.